

Sygnatura akt VI W 4156/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2013 roku

sprawy przeciwko T. C. syna A. i A. z domu C.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 16.04.2012 r. o godz. 18:40 we W. na ul. (...) chodząc po jezdni między pojazdami z zamiarem mycia szyb stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uniewinnia obwinionego **T. C.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 16 kwietnia 2012 r. około godziny 17:30 M. W. (1), pracownik ochrony, zatrudniony w Pasażu (...), obserwując kamery monitoringu zauważył czterech młodych mężczyzn, którzy wchodzili na jezdnię pomiędzy pojazdy i myli szyby samochodów na skrzyżowaniu ul. (...) we W.. M. W. (1) telefonicznie poinformował Policję o tym zdarzeniu.

dowód: zeznania M. W. (1), k. 14, 41;

O godzinie 18:40 Funkcjonariusze Policji R. K. oraz J. A. udali się na ul. (...), gdzie zastali T. C. oraz dwie inne osoby. T. C. stał wraz z innym mężczyzną na chodniku. Trzeci z mężczyzn stał na jezdni. Mężczyźni mieli przy sobie butelki z wodą i gąbki do mycia szyb.

dowód: notatka urzędowa k. 5;

wyjaśnienia T. C. k. 51;

zeznania R. K. k. 9, 51;

zeznania J. A., k. 40-41;

T. C. ma 18 lat. Jest bezdzietnym kawalerem. Mieszka przy ul. (...) we W.. Nie pracuje. Uczy się w gimnazjum (...) mieszczącym się przy ul. (...). Nie posiada żadnego majątku. Znajduje się na utrzymaniu matki. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo.

dowód: wyjaśnienia T. C. k. 17, 50;

notatka urzędowa k. 34;

T. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 16 kwietnia 2012r. o godzinie 18:30 rzeczywiście był na ulicy (...) we W., jednak nie wchodził na jezdnię. Znajdował się na chodniku. Wskazał ponadto, że widział, iż ktoś mył w tym czasie szyby samochodów i w tym celu wchodził na jezdnię, ale nie pamięta już kto.

vide: wyjaśnienia T. C. k. 51;

Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił dowody w postaci: notatki urzędowej z dnia 16 kwietnia 2012r., zeznań R. K., zeznań J. A., zeznań M. W. (2) oraz wyjaśnień T. C..

Sąd dał wiarę zeznaniom R. K., który zeznawał konsekwentnie i pamiętał szczegółowo interwencję z dnia 16 kwietnia 2012 r. Zeznania te posiadają walor obiektywności jako pochodzące od funkcjonariusza Policji podejmującego czynności wyłącznie w ramach pełnienia służbowych obowiązków. R. K. wskazał jednak jedynie, że wśród młodych osób, które w tym dniu myły szyby znajdował się obwiniony, nie zaś że zrealizował on znamiona zarzucanego mu wykroczenia. Zeznając w sprawie po raz pierwszy świadek wskazał, że tylko jeden z zastanych na miejscu zdarzenia mężczyzn stał na jezdni. Nie wskazał natomiast który (k.9). W toku rozprawy świadek przyznał, że T. C. w chwili przybycia funkcjonariuszy znajdował się na chodniku (k.51).

Sąd dał nadto wiarę zeznaniom M. W. (2) (k.14, 41) ponieważ były one spójne, konektywne i logiczne. Świadek opisywał wyłącznie zdarzenia, które zaobserwował i nie usiłował nikogo oskarżać, szczerze przyznając, że nie jest w stanie rozpoznać sprawców wykroczenia. Niewątpliwie świadek rzeczywiście widział, jak nieustalone osoby wchodziły na jezdnię, czym mogły powodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd dał wiarę zeznaniom J. A. w zakresie, w jakim potwierdził on swój udział w interwencji w dniu 16 kwietnia 2012 r. (k.40-41). Jego zeznania w przedmiocie wskazania miejsca interwencji korespondują z zeznaniami R. K..

Sąd uznał notatkę urzędową z dnia 16 kwietnia 2012 r. (k.5) za wiarygodną, ponieważ została sporządzona w sposób rzetelny przez upoważnioną do tego osobę i korespondowała z pozostałym zgromadzonym w tej sprawie materiałem dowodowym.

Uwzględniając cały zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw by odmówić wiary wyjaśnieniom T. C.. T. C. przyznał, że znajdował się w miejscu, w którym zastali go funkcjonariusze Policji, przy czym żaden ze świadków nie widział jak wchodził on na jezdnię. Nie ustalono istnienia dowodów potwierdzających fakt wchodzenia przez niego na jezdnię. Nie widzieli tego Policjanci J. A. oraz R. K.. O takim właśnie zachowaniu się T. C. nie był w stanie opowiedzieć M. W. (1), który w trakcie przewodu sądowego nie był w stanie w ogólnie przypomnieć sobie zachowania obwinionego zaś przesłuchiwany w ramach czynności wyjaśniających nie odniósł się do tego konkretnie zachowania. Wskazał bowiem ogólnie na grupę kilku mężczyzn wchodzących na jezdnię. Już wtedy świadek W. nie był w stanie zidentyfikować osób myjących samochody. Potencjalnie jedynym dowodem mogącym wskazywać na sprawstwo T. C. było posiadanie przez niego w trakcie interwencji Policji przedmiotów służących myciu samochodów. Nie można jednak jednoznacznie, w sposób budzący wątpliwości przyjąć, iż były one używane przez niego. T. C. np. w istocie mógł mieć zamiar użycia tych przedmiotów jednakże nie zdołał tego uczynić wobec interwencji Policji. Wyjaśnieniom obwinionego nie można także przeciwstawić zeznań M. W. (1) stwierdzającego w pierwszych zeznaniach, iż dostrzegł czterech chłopaków myjących samochody. Policjanci w trakcie interwencji zauważyli tylko trzech młodych osobników, z których tylko jeden zajmował się myciem samochodów. Dlatego też nie można było potwierdzić, iż osoby które zaobserwował M. W. (1) były tymi samymi, wobec których podjęto interwencję.

Jak bowiem podniesiono poprzednio, już w trakcie czynności wyjaśniających M. W. (1) nie był w stanie dokonać identyfikacji osób myjących pojazdy.

Dowodem, który obiektywnie mógłby zweryfikować wyjaśnienia T. C. mogły stać się nagrania z monitoringu, o czym zeznał M. W. (1) w trakcie czynności wyjaśniających. Jednakże w ramach tych czynności dowodu tego nie zabezpieczono zaś w toku przewodu sądowego, mimo podjętych w tym kierunku starań, okazało się to niemożliwe. Sąd zwrócił się do (...), KP śródmieście oraz Pasażu (...) o informację, czy zachował się monitoring dotyczący jezdni Rondzie (...) na wysokości ul. (...) z dnia 16 kwietnia 2012 r., zawierający ujęcie mężczyzn myjących na jezdni szyby samochodów (k.53-55). W odpowiedzi Dyrektor Pasażu (...) wskazał, że nie posiada już materiałów filmowych z tego okresu. Nagrania z kamer C. są bowiem przetrzymywane w systemie telewizji dozorowej przez okres od kilku do kilkunastu dni, zaś po upływie tego terminu materiał filmowy jest nagrywany nowym (k.59). KP W. nie dysponowało wskazanym materiałem filmowym (k.60). (...) również nie posiadał nagrań z dnia 16 kwietnia 2012 r., ponieważ zapis obrazu z kamer monitoringu na tymże R. przechowywany jest przez okres 14 dni od daty zdarzenia (k.61).

Konkludując w sprawie tej stwierdzono brak dowodów pozwalających przyjąć, że T. C. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu – nie zachowania należytej ostrożności na drodze publicznej i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw. W szczególności za takowy nie sposób uznać notatki urzędowej z dnia 16 kwietnia 2012r., ponieważ wynika z niej wyłącznie, że obwiniony znajdował się na miejscu zdarzenia, nie zaś, że mył szyby samochodów czym stwarzał zagrożenie na drodze publicznej. Takim dowodem nie mogą być zeznania R. K. o posiadaniu przez obwinionego narzędzi do mycia samochodów gdyż nie można ustalić, czy były one w bezprawnym użyciu. Inne dowody nie odnoszą się wprost do jego osoby a ogólnie do przebiegu zdarzenia.

T. C. konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu i wobec braku dowodów przeciwnych nie sposób nie dać mu wiary. W tym miejscu przypomnieć należy, że funkcjonariusz Policji R. K. przed Sądem wyraźnie podkreślił, że obwiniony stał na chodniku gdy na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji, zaś żaden ze świadków nie potwierdził, że to właśnie obwiniony stał na jezdni i w jakikolwiek sposób stwarzał zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dowodu na sprawstwo i winę obwinionego nie dostarczyły również nagrania z monitoringu, ponieważ mimo podjętych przez Sąd czynności nie było możliwe włączenie ich do materiału dowodowego.

Stąd, z uwagi na powyższe, na podstawie art. 5 § 1 pkt 1 kpw w zw. z art. 62 § 3 kpw wydano orzeczenie uniewinniające.

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o przepis art. 118 § 2 kpw